

en, ja to og tre Dage, inden et saadant Eigsyn foretages, uden noget Straffeanfvar, med mindre der skulde være Spørgsmaal om Muligheden af Gjenoplivelse; men det er vistnok aldeles umuligt at sige, om en saadan Mulighed har været tilstede. — Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsætte.

Riser: Da den ærede sidste Taler alt har udtalt sin Tilslutning til, hvad der maa betragtes som Hovedbestemmelsen ved det nærværende Lovforslag, navnlig hvad angaar den forandrede Form for Undersøgelsen i Anledning af pludseligt Dødsfald, saa skal jeg holde mig tilbage fra at fremsomme med yderligere Ytringer desangaaende. Jeg skal blot bemærke, at jeg saa meget mere kan give denne Endring Fortrinnet fremfor det Bestaaende, som jeg kender dens Fortrin fra min Virksomhed i en længere Arrække udenfor Kongeriget, hvor vi netop havde den Ordning, som her skal indføres; men paa samme Tid er jeg bleven opmærksom paa en Mangel, som jeg ogsaa veed Klæber ved Ordningen, saaledes som den foreskrives ved det foreliggende Lovforslags § 2, og som jeg derfor vil tillade mig at fremsætte et Par Ord om, idet jeg vil rette et Spørgsmaal i saa Henseende til den høitærede Justitsminister, forinden han besvarer de Bemærkninger, som ere fremkomne i Anledning af Lovforslaget. Saaledes som § 2. er affattet, er Reglen ganske præceptiv, idet den foreskriver: I Tilfælde af Selvmord osv., maa Eiget ikke jordes, førend den samlede Undersøgelse af Lægen og Politimesteren har fundet Sted. Mit Spørgsmaal gaar ud paa, om Justitsministeren maatte have Betænkelighed ved paa dette Punkt at indrømme Politimestrene nogen Myndighed til at undlade den samlede Undersøgelse i Forbindelse med Lægen. Jeg tror, at det kunde være ønskeligt, at der blev givet en saadan Myndighed, da den vilde forhindre Nødvendigheden af Omkostninger, som utvilsomt med Høje kunde spares. Blandt de Tilfælde, som nævnes i § 2, vil der indtræde adskillige, hvor det fra første Færd er aldeles pienlyntigt, at en udførlig regulær Undersøgelse af Lægen og Politimesteren ikke har nogen som helst Interesse, ialtsald ikke i medito-statistisk Retning. Jeg behøver blot at nævne det ene Tilfælde: Eigs Optagelse. Naar man i en Jurisdiktion finder et Eig, som maaste er Maaneder eller Aar gammelt, mener jeg, at det ikke kan have Interesse at tilkalde Lægen, og der kan vistnok findes andre Tilfælde, som kunne siges at være ligesaa opløsende; men jeg antager, at

det enkelte Tilfælde er tilstrækkeligt til at begrunde det Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at stille til den ærede Justitsminister.

Justitsministeren (Klein): Forsaavidt som den ærede 6te Landthingsmand fra 1ste Kred (Abler) yttrede nogen Betænkelighed med Hensyn til § 1, navnlig forsaavidt han mente, at Forholdene muligvis kunne blive uheldigere paa Landet, end de ere efter den nugsældende Ordning, idet det nemlig kunde antages, at der ikke længere for Landets Bedkommende vil blive fordret Attest fra Jordemødrene, tror jeg at kunne berolige det ærede Medlem. Der sker ved § 1 i det foreliggende Lovforslag, forsaavidt dette maatte blive til Lov, ikke nogen Forandring i Loven af 1871 § 3 undtagen for Kjøbstadernes og de dermed i Klasse stillede Dele af Landets Bedkommende. For Landet bliver den Bestemmelse staaende ved Magt, at Eigsyn skal foretages af Jordemødrene. Naar det ærede Medlem udtalte sig for, at det kunde være ønskeligt at ordne Sagen saaledes, at et Lægesyn ogsaa kunde finde Sted paa Landet, kan jeg i og for sig ikke udtale mig principielt mod denne hans Opfattelse. Det vilde vistnok i og for sig være meget ønskeligt, om det var muligt uden for store praktiske Vanskeligheder at indrette det saaledes, at et Lægesyn ogsaa skulde finde Sted ved Dødsfaldsener udenfor Kjøbstadene. Smidlertid har det, saaledes som det er anført i Motiverne, til hvilke jeg tror, at jeg tillod mig at henvisse, da jeg havde den Ære at forelægge dette Lovforslag, vist sig, at det vilde være forbundet med en hel Del Ulemper at gennemføre Bestemmelsen som et Paabud udenfor Kjøbstadene, og naar man ikke tror at turde gaa saa vidt, at man giver et bestemt Paabud i denne Retning, naar man vil indskrænke sig til at gaa en Mellemvei og sige: „under visse Omstændigheder eller saavidt muligt skulle her tillands Syn foretages af Lægen“, tror jeg ikke, at man vilde opnåa, hvad der for en væsentlig Del er tilfjeldet ved den foreslaaede Forandring. Det er ganske vist, at naar denne Forandring bringes i Forslag, er det til dels motiveret ved den Betragtning, at det maa anses for ønskeligt i de her omhandlede Tilfælde at faae den Garant, med Hensyn til en fuldstændig Oplysning om Sammenhængen, som kan findes i den Omstændighed, at et Syn foretages af en autoriseret Læge, men ved Siden deraf maa det jo dog heller ikke overjes, at den hele Foranstaltning som her bringes i Forslag, væsentlig er bleven fremkaldt ved Omstet om at kunne tilvejebringe en bedre Ordning af